

KIS NAP

MESSZIRÜL JÖTT BÁBU. (Lásd a 139. lapon.)

XLIV. kötet, 9. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon.

1893. február 26-án.

DORINKA MENEDÉKE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

MÉG javában ijedeztek, sikongattak, mikor újra nyílt az ajtó s ős, öreg nő lépett be. Arca nem volt barátságosan kifejezésű, de mégis inkább komoly és szigorú. Dorinka, bár soha sem látta, mindjárt kitalálta, hogy ez Zsófi néni, akivel annyit ijesztgettek. Szepegve nézte és várta, hogy mi lesz most vele.

Zsófi néni azonban oda sem ügyelt Dorinkára, hanem a sebesülthöz sietett.

— Itt ugyan gyönyörű multság folyhatott! mondá, amint megpillantotta a vértócsákat és Kálmánnak még folyvást erősen vérző kezét.

De aztán nem vesztegetett több szót, hanem gyorsan és határozottan parancsolgatott, ki mit hozzon, mit tegyen. Alig néhány perc múlva Kálmánnak a sebesült keze már be volt kötözve, a vérzés el volt állítva.

— Igy! Most már megvárhatjuk míg az orvos előkerül.

Elkészülvén legfontosabb dolgával, most már szétnézegetett Zsófi néni, még pedig olyan éles, fürkésző szemmel, hogy mind a hányan csak ott voltak, zavarodottan kerültek a tekintetét. Aztán megszólalt és szigorú hangon kérdé:

— Most már hadd halljam, hogy történt ez a szerencsétlenség?

— Oh, pusztán véletlen! szólt Kálmán mentegetőleg. Magam vagyok az oka... elkaptam a kést röptében...

— Te feküdjél nyugodtan és ne beszélj! Van itt más is aki tudja. Itt volt Dorinka is, bizonyosan látta. Hogy volt az, hogy itt kés röpködött?

Dorinkának sok hibája volt, de az alattomos hazudozás csúf hibája nem volt köztök. Ha valamit elkövetett és számon kérték, nem iparkodott, hogy elcsürje-esavarja, eltagadja. Most is fülig elvörösödött ugyan, de elszántan felelé:

— Én dobtam a kést.

— Kést dobtál a testvéredre? kérdé a néni láthatólag meghökkenve. Tudod-e, mit beszélsz, gyermek? Késsel támadtál rá a testvéredre?

— Nem ő rá... ő és Béla épp akkor léptek be s én azt hittem hogy nem ők jönnek, hanem... hanem...

Nagyon összeszorult a Dorinka torka. Már azt mégis szörnyen nehéz volt kimondani, hogy a késdobás a nénié volt szánva. Sehogysé birta megtalálni a szót.

— Azt hitted, hogy más valaki jön? És annak a más valakinek szántad a kést? Ki lett volna az?

Dorinka nagy nehezen, akadozva folytatá:

— A fiúk... ijesztgettek, hogy sárkány vagy boszorkány jön... hogy értem jön... elvisz valami sötét barlangba... hát... hát arra akartam a kést dobni.

— Az a sárkány vagy boszorkány alighanem én vagyok, ugye? szólt a néni s csodálatos!... nemhogy haragra lobbant volna, hanem inkább elmosolyodott kissé. És aztán még csak annyit mondott: Te oktondi kis liba! Csak ne a szegény testvérednek köllene most keservesen megszenvedni miatta. Jer Kálmán! Neked most nyugodtan köll pihened. A másik szobában üldögélj, míg megjön az orvos.

Szegény
lem és me
maradt, si
gatá:

— A n
jött ide? C
Ha ő ninc
nek, semm
baja ne le

Mert ro
zán nagyo
bajba kev
vissza gon
ból mint p
ha ez rajt
halt volna

Még éj
jutott esz
szik is, c
Kálmán c
logban,
haragudni
egyedül t
bement h
s karját
hordta.

— Ká
igazán ne

— Tu
Kálmán
kor ne d
tam már
ijesztgete

— Per

— Biz
De hát s
doktor, h
Igy csak
egy ideig
nom, an

Szegény Dorinka a kiállott harag, ijedelem és megszegyenyülés után, mikor magára maradt, sirva fakadt és mérgesen mondogatá:

— A néni az oka mindennek! Minek jött ide? Ő az oka, igenis, csak ő az oka. Ha ő nincs itt... ha vele nem ijesztgetnek, semmi sem történt volna. Csak nagy baja ne legyen szegény Kálmánnak.

Mert rossz szívé sem volt Dorinka s igazán nagyon sajnálta, hogy Kálmánt olyan bajba keverte. Szinte borzadozott, mikor vissza gondolt rá, hogy Kálmánnak a kezéből mint patakozott a vér. Elképzelte, hogy ha ez rajta esik meg... juj!... talán belehalt volna.

Még éjjel is vele álmodott s reggel az jutott eszébe, hogy ha Zsófi néniire haragszik is, de Kálmánra nem, mert hiszen Kálmán csakugyan ártatlan az egész dologban, sőt talán még neki van oka haragudni. Kileste tehát, mikor Kálmán egyedül üldögélt a szomszéd szobában s bement hozzá. A fiu nagyon sápadt volt s karját fekete selyemkendővel felkötve hordta.

— Kálmán... ne haragudjál... én... igazán nem akartam... kezdé Dorinka.

— Tudom, hogy nem akartad, felelé Kálmán jószíviuen. De hát, Dorinkám, máskor ne dobálózzál késsel. Bélának is mondtam már, hogy inkább ő az oka; minek ijesztgetett és ingerelt téged annyira.

— Persze! Persze, hogy ő az oka!

— Bizony, egyformán osztozhattok rajta. De hát se baj már, no! Azt mondja az öreg doktor, hogy még rosszabb is lehetett volna. Így csak egy kis türelem kell hozzá, mert egy ideig felkötve kell a karomat hordanom, ami unalmas. De minden rossznak

van jó oldala és ez az én kis sebem nagyon kellemes dolgot hoz nekem.

— Kellemes dolgot? Ugyan mi lehet az?

— Te talán nem fogod kellemesnek találni, de én nagyon örülök neki. Zsófi néni magával visz engem falura, Gábor bácsiékhoz.

Dorinka nagyot bámult Kálmánra. Már az csakugyan furcsa, hogy még örül, ha Zsófi néniével mehet. Igaz, hogy Zsófi néni ott él Gábor bácsiéknál, gyönyörű kastélyban s bizonyosan nagyon kellemes volna ott az időzés, ha az a rettenetes Zsófi néni is ott nem volna. Ha talán nincs is ott közel az a boszorkány-barlang, mellyel a fiuk ijesztgették, de az már csak kétségtelen, hogy neki büntetésül fenyegetéskép emlegette az apa Zsófi nénit. Ezért tehát csodálkozva kérdé is Dorinka:

— És te örülni tudsz annak, hogy oda visznek?

— Hogy ne? Az nagyon kellemes kirándulás lesz. Az öreg doktor azt mondta, hogy néhány hétig nem mehetek iskolába, nagyon kell vigyáznom a sebemre. Erre Zsófi néni azt mondta, hogy akkor jobb volna, ha ezt az időt nem itt tölteném a nagy városban, hanem jó falusi levegőn, Gábor bácsiéknál. Nagyon kapott rajta az öreg doktor s azt kezdte magyarázni, hogy ez nagyon jó lesz, s még jobb volna, ha többen is elmennénk, mert így nagyobb csöndesség és nyugalom volna itt a házban, erre pedig beteg mamánknak nagy szüksége van. Erre aztán Zsófi néni azt felelte, hogy elvisz közülünk kettőt, még pedig engemet és azt, aki a legtöbb zenebonát csinálja. Azt hiszem, Dorinka, hogy rád gondolt.

— De én rám ne gondoljon! Én nem megyek!

— Hát nem szeretnél néhány hetet ott tölteni? Hiszen ismerjük a képekről, melyeket Gábor bácsi hozott, hogy milyen szép hely az.

— Mindegy, ha szép is. Mégsem akarok oda menni, mikor büntetésből küldenének.

— Ki mondja, hogy büntetésből akarnak oda küldeni?

— Tudom. Ha nem mondják is, tudom. Mikor apácska megharagudott, azt mondta, hogy irni fog Zsófi néninek. És Zsófi néni most bizonyosan azért jött ide. És ha vele akarnának küldeni, bizonyosan csak azért tennék, hogy büntessenek. Hát ezt már hogy szerethetném?

— Egy csöppet sem hiszem, hogy igazad van, Dorinka. Én a te helyedben nem adnám a fejemet ilyen duzzogásra, hanem örülnék, hogy olyan kedves szép helyre juthatok. Neked még jobban kellene örülnöd, mint nekem, mert Gábor bácsinak csak leányai vannak, fia nincs. Neked tehát lesznek ott játszó társaid, de nekem nem igen.

Dorinka éppenséggel nem volt benne bizonyos, hogy szeretne-e olyan helyen lenni, ahol csupa lányok a játszó társai. Az igaz, hogy itthon gyakran pöröl a fiúkkal, még azt is mondogatja nekik, hogy szeretné, ha nem is volna fiu a világon; de nem érti ő azt olyan komolyan. A fiúk néha nagyon megboszantják ugyan; de legtöbbször mégis az a vége, hogy az történik, amit ő kíván, még apa, mama is arra intik a fiúkat, hogy előzékenyek, engedékenyek legyenek, leány-testvérok iránt. De ha csupa leányok közt lesz, semmikép sem bizonyos, hogy ezek is olyan engedékenyen fogják eltűrni az ő szeszélyeit. Ez az ujság tehát már éppen nem tetszett Dorinkának.

— Bánom is én a leányokat! mondá. Nem is szeretem, nem vagyok hozzá szokva, hogy leányokkal játszam. Sokkal inkább szeretném, ha fiúk volnának.

— Meghiszem, még pedig olyan fiúk, akik mindenben a szolgálatodra állnának ugy-e?

Ezt nem Kálmán mondta, hanem Zsófi néni, ki a két testvér beszélgetése közben egész csöndben jelent meg a nyitott ajtóban. Dorinka meglepetve és boszankodva fordult a néni felé, aki azonban egyáltalában nem haragos képpel, hanem inkább jószággal folytatá:

— Nem jót kívánsz magadnak, Dorinkám. Épp az lesz neked nagyon jó, ha magadhoz való leánykák közé kerülsz és megtanulod tőlük, milyenek köll lenned. Rég irtam én már erről a mamádnak, és nagy kár, hogy csak most egyezett végre bele, hogy magammal vigyelek kis leányrokonaid közé.

Ez már rettenetes hír volt! Tehát már el is határozták! És neki még eddig nem is szóltak! Ez lehetetlen, a mama nem teheti ezt. Bizonyosan csak ez a gonosz Zsófi néni furfangoskodik, kezébe akarja őt kaparítani. Utóljára is igaz lesz az a sok rettentő história, amit a fiúk erről a borzasztó néniről beszéltek.

Egy könnyen azonban nem tágitott Dorinka; sokkal inkább megszokta már, hogy csak az történjék vele, amit maga kíván. És mit is avatkozik ez az idegen néni az ő dolgába? Daczosan felelé tehát:

— Engemet bizony nem visz magával. Én nem megyek, mert nem akarok. Vigye Kálmánt, ha tetszik, vigye a fiukat mind, de én ugyan nem megyek. Azért sem!

(Folytatása a 138. lapon.)

SÖT
Bakt
Jövu
Zajo

GYERMEKBÁLBÓL HAZAFELÉ.

SÖTÉT van, nem látok,
Bakter, gyujts világot!
Jövünk gyermek-bálból,
Zajos mulatságból.

Mind álarczban voltunk,
S nagy vígan tánczoltunk.
Csak ugy reszket lábam,
Majd leszakad hátam.

Álorczás tündérnek
Szárnyai mit érnek!
Mind a gyerek oszlik,
Szép ruhácskám foszlik.

Laczi, szerepedhez
Hü csakis te lehetsz:
Ha ott bakter voltál
Annak is maradtál.
Fáradt vagyok, csámpás —
Ősém, hol a lámpás?
Sötét van, nem látok, —
Laczim, gyujts világot!

(Folytatás a 136. laphoz.)

Zsófi néni arcza komolyabb lett, s oly szigoruan, élesen nézett Dorinkára, hogy ez titkon kissé megborzadt. De a néni, bár határozottan, ezután is egészen nyugodtan mondá:

— Már elég idős vagy, hogy ilyen oktalanságot ne fecsegy. Tudhatod, hogy nem kérjük tőled, mit akarsz, mit nem akarsz. Amit szüleid és én végeztünk, az fog történni. Miután pedig azt végeztük, hogy ti ketten jöttök velem, tehát úgy lesz, punktum.

— Nem lesz úgy, azért sem lesz úgy! fakadt ki Dorinka indultatosan. Én nem akarok elmenni, engem nem fog elburczolni. Megyek mindjárt a mamához, ő nem fogja engedni, hogy elvigyenek, mikor én nem akarok menni.

— Csak lassan, csak lassan, kedves leányom. Ilyen beszéd nem illik jól nevelt gyermekhez. Aztán figyelmeztetek, hogy mikor szüleiddel vagy velem beszélsz, két szót nem szabad soha kiejtened; ez a két szó az, hogy »nem akarom«. Most pedig elmehetsz, mert most a Kálmán sebét fogom újra kötni. De a mamához ne is próbálj bemenni, mert neki nyugalomra van szüksége, nem vesződhetik veled.

Dorinka habozva állt meg. Nagy kedve volna ellenszegülni, de a néni még határozottabb hangon folytatta:

— Hallottad, mit mondtam? Tehát menj. Nem szabad várnod, hogy kétszer utasítsanak valamire.

(Folytatása következik.)

ARANY KALÁSZOK.

Aki ifju korában nem tudja magát rászáni, hogy megtegye, amit nem szive-

sen és nem könnyen tesz, mert nehéz és fárasztó: azt legtöbbször eléri az a sors, hogy később egész életében mások akaratának és szeszélyeinek rabja lesz és örökké azt kénytelen tenni, amit nem tesz szivesen és könnyen, menekülésre pedig nem számíthat, mert nem szerezte meg a tudást és lelki erőt, melyek kiségethették.

*

Akinek adtál, az homokba írja a jótettét; akitől elvettél, az márványba vési panaszát.

*

Igen hamar boldogtalanná teheti magát az is, akinek igazában semmi oka sincs panaszra. Ha mindig csak magára gondol és mindig csak azt tekinti, mi je van, de mi volna még jó, mi je van másnak: örökös elégedetlenség és irigység fogja emészteni s nem talál örömet semmiben, ami más különben boldoggá tenné.

*

Aki derék, hasznos életet élt, az még halála után is él, mert példája, emléke buzdítja barátait, mintha köztök élne s ami haznos, üdvös tettet végzett, annak gyümölcseit felebarátai továbbra is élvezik, mintha még folyvást ott munkálkodnék köztök és javukra.

*

Megbánhatja az ember később sok olyan tettét, melyre büszke volt, mikor tette; de soha sem bánja meg azt, ha valamikor könyörületes volt.

*

Mikor vidám társaságban vagyunk, mely szórakozást keres, beszéljünk vidám és kellemes dolgokat; komoly és fontos ügynek csak árthatunk, ha olyankor adjuk elő, mikor az embereknek nincs kedvök és akaratuk, hogy komolyan törjék rajta a fejüket.

*

A külső csinosság némileg a belső tisztaságnak is jele. Aki tisztas társaságban szurtosan jelenik meg, nemcsak megsérti a társaságot, hanem elárulja magáról, hogy nem utálja azt, ami csuf és disztelen.

MESS

I
TT
M
A
R
C

H
K
H
É

»
N
M
F

»
M
O
F

»
M
I
M

»
O
I
A

»
S
I
I

»
J
C
C

MESSZIRÜL JÖTT BÁBÚ.

(Képpel a czimlapon.)

ITT A kicsi bábú,
Ma jött meg Kinából.
Apró fényes szemecskéit
Rám mereszti, bámul.

Hogy is hínak téged?
Ki a nemzetséged?
Hogy fogadjam a távolból
Érkezett vendéget?

»Az én nevem Csüng-Li,
Nemzetségem Tüng-Li.
Magam vagyok; — szeretettel
Fogok rajtad csüngni!

»Feri bátyád engem
Meglátott Fu-Csenben.
Ott egy öreg boltos ember
Fiókjában tengtem.

»Van én nekem ottan
Messze Magyarhonban —
Igy szólt — egy jó kis hugoskám;
Meg is válllak nyomban.«

»Hozzád így kerültem —
Ó, de megörültem!
Reggel óta leslek, s közben
Álomba merültem.

»De, hogy hozzám léptél,
S rám kedvesen néztél.
Fölebredtem, s beszédeddel
Engem megigéztél.

»Fogadj hát föl engem
Itt az idegenben.
Ó, ne hagyj, édes Juliskám,
Oly soká esengnem!«

Jöszte kicsi bábú,
Ki jöttél Kinából!
Vicám vár, hogy veled egyék
Egyazon kis tálibul!

A FEKETE KUTYA.

— Vig népmese. —

HOL VOLT, hol nem volt, egyszer
valahol volt egy szegény ember.
Szegény volt, de azon egy csöp-
pet sem busult, mert szorgalmas
munkával megkereste mindennapi kenyerét.
Egy kis város legvégén lakott a feleségével
s vidáman és elégedetten éltek kicsi házikó-
jukban. Volt egy hizó disznócskájok s két
fekete kecskéjük. Ebből állt az egész gaz-
daságuk.

Egy napon így szólt a gazda a felesé-
géhez:

— Hallod-e, anyjuk, ez a mi hizónk már
olyan kövér, hogy vásárra lehetne hajtani.

— Az bizony jó lesz. Nagyon elfér egy
kis apró pénz a háznál, a liszt a ládában
is fogyatékán van. Ma áll éppen vásár,
hajtsa be kend a piacra és adja el.

A gazda tehát pórázt kötött a hizócska
hátsó lábára és szépen hajtotta befelé a
nagy piacra. Már előre is örült, hogy mit
mindent fog vásárolni, ha a disznócskát jó
áron eladja.

Csak hogy annak egészen másképp fordult
a sorja.

Volt a városban egy furfangos kópé, aki
pedig éppen a nótárius volt. De még ennél
is furfangosabb kópé volt a kisbíró, ennél
pedig már csak az öregbíró volt agya-
furtabb.

Ezek hárman épp együtt álldogáltak ott
a piacon, mikor messziről megpillantották
a gazdát és a hizócskáját.

— Derék egy hizót hajt az a Mihály
gazda, szólt a nótárius. Jó dolga lesz annak,
aki megveszi. Mennyi hurka, kolbász, sonka,
oldalal telik abból!

— Az ám! szólt a kisbíró. Be jó volna! Csakhogy nincs rá pénzem.

— Nekem sincs, szólt az öregbíró. De azért, ha akarják kendtek, mienk lesz a hurka, kolbász, sonka és oldalas!

Még egy kicsit össze sugtak, aztán szétváltak s mindegyik másfelé ment.

A kisbíró épp szembe jött Mihály gazdával.

— Hova, hova, Mihály gazda? Kinek viszi ezt a szép fekete kutyát?

Mihály gazda nagyot nézett.

— Kutyát? Talán káprázik a szeme? Nem kutya ez, hanem hizott disznó.

— Ugyan ne mokázzék már no! Talán bizony azt hiszi, hogy többet ittam, mint kellett volna? Azt már csak mindenki tudja, mi a kutya, mi a disznó. No, épp itt jön a nótárius uram, hát hadd mondja meg ő.

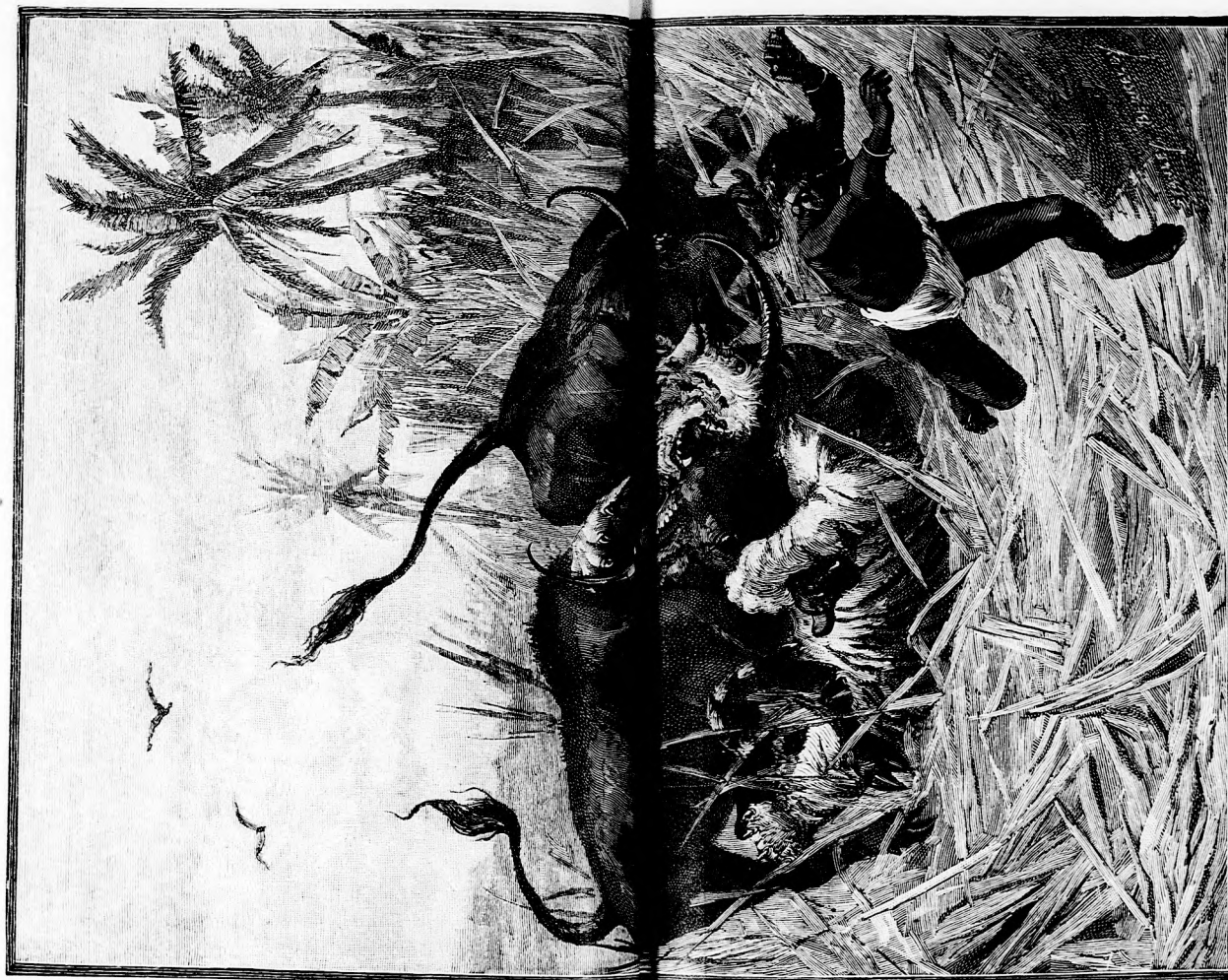
Csakugyan épp ekkor ért oda a nótárius.

— Nagyon jó, hogy erre jött nótárius uram, szólt a kisbíró. Egy kis vitában vagyok Mihály gazdával, aki azt akarja velem elhíttetni, hogy ez a jószág itt ni nem kutya, hanem hizott disznó. Hát mondja meg nótárius uram, hogy micsoda?

— Talán bizony csufolódni akarnak? szólt a nótárius szinte haragosan. Már ugyan ki ne látná, hogy ez közönséges fekete kutya?

Mihály gazda most már majdnem megzavarodott.

— Már vagy az én eszemben esett

hiba, vagy a kelmetekében, mondá türelmetlenül. Soha ilyen bolondságot! Kutyának nézni az én kövér hizómat!

— De már ennek a fele sem tréfa, szólt a nótárius. Azt mondja, hogy meghibbant az eszünk! Hát ennek a végére köll jár-

kutya, akkor enyém ez a jószág, épp szükségem van rá.

Mihály gazda ráállt, mert abban semmi kétsége sem volt, hogy az öregbíró neki fog adni igazat. De mekkorát ámult, mikor az öregbíró így szólt:

— Már hogy ne volna ez kutya? Csak a vak nem látja. Persze, hogy kutya, még pedig elhizott, kövér kutya, csöppet sem szép. Ha ugy egyeztek meg, hát most már a kutya a nótárius uramé. Kend pedig haza mehet, Mihály gazda.

Hát persze nem is tehetett egyebet. Haza ment, de nem oly vigan, mint a hogy jött. Oda a hizócska, nem üti a markát az ára. De mialatt haza ballagott Mihály gazda, lassan-lassan kitalálta, hogy a három furafigos czimbora, milyen össze beszéléssel forgatta őt ki igaz jószágából. Mikor ezzel tisztában volt, megint vissza tért a jó kedve.

— Kifogtak rajtam. Ugy köllött nekem! Mért nem jártam az eszemen? No de holnap is nap s majd megvállik, ki nevet utoljára. Mert két vége van ám a botnak.

Otthon elmondta a feleségének, hogy járt a hizócskával. Az asszony bizony egy csöppet sem örült, de hát most már ő sem segíthetett a bajon. Mihály gazda

nunk. Menjünk az öregbíró elibe, ő döntse el, hogy ez a jószág kutya-e vagy disznó. Ha disznó, fizetek tíz forint birságot, ha

pedig biztatta, hogy ne busuljon, tudja ő már mit tegyen, csak az asszony is tegye ezt meg ezt, így meg így.

Másnap Mihály gazda elővette a két fekete kecskét. Egészen egyformák voltak, olyan feketék, mint a fekete kalapom fekete bélése sötét éjfélnor. Az egyiket bekötötte az ólba, a másíknak pórázt kötött a nyakára, aztán kosarat véve a karjára, beballagott a városba a piacra. Ott össze vásárolgatott egyet-mást és berakta a kosárba. Nem igen sietett, csak ügyelgett, mintha várt volna valakit. És csakugyan nem sokára arra sétáltak az öregbiró, a kisbiró meg a nótárius. Ők is megpillantották a rászédett gazdát és kíváncsiak voltak, hogy ugyan mit csinál. Mert Mihály gazda a tele rakott kosarat épp ekkor a kecske nyakába akasztotta. Azután pedig így szólt:

— No, giduskám, most siess haza és mondd meg az asszonynak, hogy a húst paprikásnak főzze meg, a lisztből pedig turós csusza legyen.

Ezzel ráütött a kecskére s ez persze elszaladt.

Az öregbiró és pajtásai nagyot nevettek, amint ezt látták és hallották.

— Ugyan, instálom, mit nevetnek olyan nagyon? kérdé Mihály gazda csodálkozva.

— Hogy ne, mikor olyan együgyüséget művel! felelt a nótárius. A kecskére bizza az üzenetet, mintha bizony az el tudná végezni.

— Azon nincs mit nevetni, mert azt már én jobban tudom, mit tud az én giduskám. Persze, azt hiszik, hogy ez is csak olyan kecske, mint más fekete kecske. Hát jól van, csak ne vessenek.

A három czimbora össze nézett. Hátha ez a kecske csakugyan valami csuda jószág? Mert sok furcsaság van ám a világon!

— No, ha annyira bizik a kecskéjében, hát elkísérjük kelmedet haza; meglátjuk,

lesz-e paprikás hus és turós csusza, szólt a kisbiró.

— Igenis, elkísérjük, szólt az öregbiró. És kendnek nem szabad előre menni, hanem velünk marad, mert különben hirt adhatna a feleségének.

— Ha éppen úgy akarják, nem bánom. Ebéd idejéig betérhetünk ide a korcsmába egy pohár borra.

Dél tájban mind a négyen elsétáltak a Mihály gazda házához. A három kópé már messziről meglepetve látta, hogy a fekete kecske csakugyan haza ment, ott legel a ház előtt. S amint közel értek, megjelent az ajtóban az asszony és így szólt Mihály gazdához:

— A paprikás hus készen van, de hát ha turós csuszát akart, turót is kellett volna küldeni, az pedig nem volt a kosárban.

Az öregbiró, a kisbiró meg a nótárius nagyot néztek. Hát csakugyan igaz! Ez valami csuda kecske. Mindjárt össze sugtak, hogy ezt meg köll szerezni, ez valóságos kincs! Ha produkálni fogják, tömérdék pénzt keresnek vele. Ez az ostoba Mihály gazda nem éri ezt föl észszel.

Mindjárt el is kezdtek alkudni a kecskére. Mihály gazda nem akarta eladni, a felesége meg már éppen nem; váltig mondogatták, hogy a giduska nekik nagyon kedves jószáguk, egy öreg, nagyon öreg anyókatól kapták; akit egyszer betegségében megsegítettek s aki azt mondta, hogy csak tartsák jól, majd szerencsét hoz nekik.

— Hát igazat is mondott, szólt az öregbiró. Mert ime, adunk érte száz forintot. Az már csak szerencse kenteknek?

— Csakugyan, az már valami Mit gondolsz, anyjok?

— Száznyiért találgy hát czimbora kecskét.

Az örömmert hazaa csuda kecske szép szót. hiába bizt

— M-e

Aztán harapni valkülönb kecske.

— Az adett! Meg

Nagy Mihály gazdától, cs Mérgesen általában tan mond

— Mi giduska n. Az uram Persze, te forint . . . ezer forint kecskénke

— Ez hol venni kincset ta

Az asszony hogy mi pedig így

— Ezzel gazda ne most ni. hever. an

— Száz forint... Hát bizony... anyniért talán mégis csak oda adhatjuk.

Igy hát megkötötték az alkut s a három czimbora nagy örömmel hajtotta el a kecskét.

Az örömük azonban nem tartott sokáig. Mert haza érve azonnal próbát akartak tenni a csuda kecskével, de biz' az nem értette a szép szót. Hiába beszéltek neki akármit, hiába biztatták, a kecske csak annyit felelt:

— M-e-e-e-e-k! M-e-e-e-e-k!

Aztán elfordult és keresett valami harapni valót. Szó sem lehetett róla, hogy különb kecske volna, mint akár melyik más kecske.

— Az a semmiházi Mihály gazda rászédett! Megcsalt! No de jaj neki!

Nagy dühösen mentek másnap újra Mihály gazdához. Őt magát nem találták otthon, csak a felesége volt a szobában. Mérgesen támadtak rá, de az asszony egyáltalában nem ijedt meg, hanem nyugodtan mondá:

— Mindjárt gondoltam én, hogy a giduska nem fog másnak engedelmeskedni. Az uram is nagyon megbánta, hogy eladta. Persze, tegnap még nagyon jól esett a száz forint... de már ma azt mondta, hogy ezer forinton is vissza váltaná a kedves kecskénket.

— Ezer forinton? Ugyan! Hát aztán hol vennék azt az ezer forintot? Talán kincset találtak?

Az asszony erre a szóra úgy megijedt, hogy mindnyájoknak feltűnt. A nótárius pedig így szólt:

— Eddig úgy tudtam, hogy Mihály gazda nem igen szórhatja a bankót. De most ni... itt az asztalon egy pár arany hever, amott a ládán meg ezüst tallér...

— Furcsa, nagyon furcsa, mondá a kisbíró. Jó lesz kivallatni Mihály gazdát, hol szerezte oly hirtelen a sok pénzt.

— Ugy van, kivallatjuk! szólt az öregbíró. Hol van Mihály gazda?

— Nem tudom, kérem alássan, felelé az asszony. Azt mondta, hogy fontos dolga van és elment.

S az asszony, mialatt ezt mondta, ijedten nézett az egyik ablak felé. Ezt is észre vették s ők is oda néztek. És látták, hogy Mihály gazda nem igen messze a mezőn egy bokor mellett áll, aggódva néz körül és valami rozsdás vas fazekat szorongat.

— Ott van ni! sugta a nótárius az öregbírónak. Már bizonyos, hogy kincset talált, most hoz megint egy fazékkal. Móját köll ejtenünk, hogy elcsipjük tőle, büntetésül a kecskéért.

— Meg is teszszük.

Mind a hárman siettek ki, egyenesen Mihály gazda felé, ki még ott állt a bokornál és sokáig nem vette észre a közeledőket. Mikor végre megpillantotta őket, nagyon megijedt.

— Mi van abban a fazékban? kiáltott rá az öregbíró.

— Ebben... ebben a fazékban! Semmi... az az csak egy kis sárga agyag... a kályhát akarom megtapasztani.

— Igazán? Lássuk csak azt a sárga földet!

— Mi közük hozzá?

— Látni akarjuk.

— Én pedig nem mutatom.

— No, mindjárt meglátjuk, nem mutatja-e?

Feléje rohantak, de Mihály gazda gyorsabb volt s hirtelen eltűnt a bokor mögött.

Utána iramodtak, de egyszerre csak elfogyott lábuk alatt a föld s mind a hárman egy mély verembe zuhantak. Nagyot nyekkentek és ijedtek, de egyéb bajuk nem történt, mert a verem alján puha szalma volt. Hanem az már elég nagy baj volt, hogy kimászni nem tudtak a veremből. Erőlködtek, próbálgatták, de hiába: a verem mély volt. Nagyon savanyu képpel néztek egymásra.

— Nekem úgy látszik, hogy ez az ármanys Mihály gazda csuffá tett bennünket, szólt a nótárius. Csupa mese-beszéd volt, amivel bolondított ő is, meg a felesége is és végre ide csalt a verembe.

— És ennek öregbiró uram az oka! szólt a kisbiró. Hagytunk volna békét a hizójának. Bezzeg megfizettük a hitvány kecske árában és most még ráadásul itt vagyunk a veremben. Most segítsen a furfangja, öregbiró uram, ha fekete kutyanak tudta mondani a hizott disznót!

— Még bizony rám támadtok! Talán ti nem épp úgy vágytatok a sonkára, hurka-kolbászra? És nem kaptátok ki a részeteket?

Ekkor fönn a verem szélén hirtelen elő bukkant Mihály gazda, de nem egyedül, hanem vagy tizedmagával. S leszólt a verembe:

— Hogy volt az, öregbiró uram, hogy? Hát fekete kutya volt-e vagy hizott disznó?

— Semmit sem tudok... hanem rögtön segítetek innen ki, mert különben megkeserültek.

— Nem addig van az, szóltak az össze gyűlt emberek odafönn. Hallottuk a híret a Mihály szomszédunk hizójának, melyből fekete kutya lett. Hát most tudni akarjuk hogy történt az. Addig ki nem jutnak a

veremből, míg a tiszta igazságot el nem mondják.

A három czimbora eleinte dühöngött, fenyegetőzött, de ez nem használt. Végre tehát könyörgésre fogták a dolgot és elmondták, miként beszéltek össze, hogy elüssék Mihály gazda kezéről a kövér hizót. De majd jóvá teszik, megfizetik, csak a veremből kijuthassanak.

— Már én megkaptam a pénzemet, szólt Mihály gazda nevetve. Ha tetszik, egyezziünk meg abban, hogy maguké marad a fekete kutya és a fekete csuda kecske, enyém pedig a száz forint.

— Nagyon jól van, bele egyezünk, csak húzzanak ki innen!

Ekkor végre kihúzták a veremből a három czimborát s ezek szégyenkezve, az egybegyűltek nevetése közt kullogtak el. De még a városból is elvándoroltak, ott hagyva hivatalukat, mert nem volt maradásuk; mindenki kaczagva kérdezte tőlük a fekete kutya, a csuda kecske és a talált kincs históriáját. Ezt nem bírták elviselni. Inkább elköltöztek olyan messzi vidékre, a hova nem jutott el pórul járt furfangjoknak és a fekete kutyanak a hire.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül:

Az ifju Anacharsis utazása Görögországban a Krisztus előtti negyedik század közepén.

Irta Barthélemy. Több metszettel.

Megfejtési határidő f. é. márczius 6-a.

VÉRS.

akár hánysz...
teink közül
ilyenkor je...
messze tölü...
Tél apót es...
seha sem la...

Havas m...
nek ott el...
kál. hanem...
gait, fü, bo...
gasságra, n...
Az egész t...
hétig eső e...
egész term...
után. Nem...
inkább mé...
legnagyobb...

Ez mind...
mégsem ig...
örökké zöl...
följebb ha j...
Mert ezen...
mindenfélé...
csöppet sem...
delmes. Ott...
de egyttal...
itthon mez...
nyulacska...
nem ilyen...
ha pl. a vill...
Ez rendese...

VÉRSZOMJAS ATYAFIAK.

(Képekkel a 140-141. lapokon.)

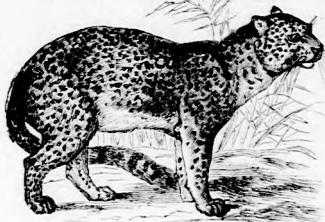

MIKOR Tél apó már nagyon is sokáig üldögél a nyakunkon, lassacskán meg is unjuk a látogatását. Hóbul, fagyból elég volt, csuszkalással, szánkázással beteltünk s már újra szeretnénk meleg napfénynél virágos mezőn sétálgatni. Csak hogy az még messze van, még akár hányszor fogunk dideregni, míg ligeiteink kiszövednek. S eszünkbe jut, hogy ilyenkor jobb dolguk van azoknak, akik messze tőlünk a déli égőv alatt élnek, ahol Tél apót csak hírből ismerik, havat pedig soha sem láttak.

Havas mezők helyett virágos rétek terülnek ott el most is. A tavon nem jég uszáka, hanem illatos tavi rózsák nyitják virágait, fű, bozót pedig kövéren nő ölyvi magasságra, mint nálunk ősszel a kukoricza. Az egész tél pedig abból áll, hogy néhány hétig eső esik, a mi pompásan fölfrísíti az egész természetet a hosszas nagy meleg után. Nem kell ott se bunda, se kályha, inkább még sok is a hőség az esztendő legnagyobb részében.

Ez mind nagyon szép és jó volna, de azért mégsem igen kívánczok én azokra az örökké zöld, folyton virágzó mezőkre, legföljebb ha jó puskával vadász-kirándulásra. Mert ezen a melegvidéki szép tájakon sok mindenféle van, ami szintén szép ugyan, de csöppet sem kellemes, sőt ugyancsak veszedelmes. Ott élnek egyebek közt a legszebb, de egyuttal legvérengzőbb fenevadak s míg itthon mezei sétánkon legföljebb egy-egy nyulacska ugrik föl a bokor alól, amott nem ilyen ártatlan találkozásunk eshetik, ha pl. a villogó szemű leopárd toppan élénk. Ez rendszeren nem is fut el, hanem meré-

szen szembe száll és még örül a találkozásnak, mert örökké prédát keres. Ha egye-

bet nem talál, beéri kisebb zsákmánnyal is; még a madarak sincsenek tőle bátorságban. Repüléshez nem ért ugyan, de kitűnően tud fára mászni és oly nesztelenül, észre véltlenül settenkedik a magas fűben, sűrű bozótban, hogy áldozata nem is sejtí a veszedelmet, csak mikor már késő, mikor a vérszomjas leopárd már ugrásra készül. S még a madár is csak bajosan tud elmenekülni előle. Mert a leopárd óriási szökkenéssel, messziről villámgyorsan ront rá kiszemelt prédájára.

Megtámadja a leopárd az embert is. Csak ügyes, bátor vadász, jó fegyverrel, merhet szembe szállni a veszedelmes szép fenevaddal. De jár is sok bátor férfiú ilyen vadászatra és legtöbbször mégis az esik meg, hogy a vérszomjas állat bánja meg a találkozást, mert a golyó leteríti. Gyönyörű pettyes bőrét a vadász aztán diadalmasan viszi haza.

De a leopárd, ámbár veszedelmes, mégis csak amolyan kisebb fajta rabló. Ott él a forró égővi országok bozotos mezőin az ő hatalmas rokona, a tigris, melytől minden élő lény retteg. Ő azonban a kisebbekkel nem vesződik. Neki tartja érdemesnek, hogy madarat és holmi apróbb állatot szemeljen ki prédának. Neki csak nagy zsákmány kell.

Ha szarvas-marhát lát legelészni, kiválaszt egy szép kövéret és arra veti magát, néhány szörnyű harapással agyon marcangolja és elvonszolja biztos rejtekhelyre, hol kényelmesen lakmároz. Roppant ereje akkor tűnik ki leginkább, mikor töb mázsás prédáját futva vonszolja magával. Az embert megtámadja, még ha több ember van is együtt, s jaj annak, aki egyszer a fogai közé került! Még ha a megriadt társak rászánják is magukat, hogy az elhurczolt embernek segítségére legyenek, ritkán érik utól a gonosz rablót s még ritkábban mentetik meg élve az áldozatot.

Ha a tigris nem irgalmaz, neki sem irgalmaznak. Elszánt vadászok folyvást lennek rá és nem nyugosznak, míg le nem terítik. Néha pedig a tigris, akár milyen hatalmas és vakmerő, beleveszt a rabló kalandba még olyankor is, mikor nem is vadászokkal kerül szembe. Egy híres tigris-vadász beszéli, milyen furcsán esett ő el egyszer a szép zsákmánytól. Többed-magával indult ki a tájra, hol a vérengző tigris tanyázott. Egy dombra érve, lenn a völgyben jó messzire egy bennszülött legényt látott, ki két nagy bikát hajtott maga előtt. De ugyan-ekkor látták már a tigrist is, mely nagy ugrásokkal közeledett a hajcsár felé. A vadászok olyan messze voltak, hogy hiába lőttek volna; azt sem remélhették, hogy idején oda érhetnek segítségül. A hajcsár is észre vette már a tigrist és bizony megrémült, de kétségbe esésében mentő gondolata támadt. Ugy okoskodott, hogy ha futásnak ered és a tulkai is futnak, akkor ő marad hátul, mert nem bírja oly gyorsan, mint a két bika, és akkor a tigris őt kaparitja meg. Vakmerően az ellenkezőre szánta el tehát magát: épp szembe hajtotta a tigrissel a két tulkot, ő maga pedig mögöttük lépkedett, arra számítva, hogy ekkép a tigris az állatokra veti magát s míg ezekkel viaskodik, ő elmenekül. Számításában nem is csalódott, a tigris ráugrott az egyik bikára és lerántotta a földre, a hajcsár pedig ekkor teljes erejéből futásnak eredt. Mikor már biztos távolságra ért,

vissza nézett, hogy mi lett a tulkaiból. És csodálkozva, örvendezve látta, hogy nincs nagy bajuk. Mert a bika is nagyon neki tud bősülni s mikor a tigris az egyik tulkot marcangolni kezdte, a másik nem futott el, hanem társa segítségére sietett s erős szarvával úgy keresztül döfte a tigrist, (Lásd a képet a 140—141. lapon.) hogy ez rögtön élettelenül rogyott össze. A vadászok oda siettek, de vissza tért a hajcsár is és nem engedte át a zsákmányt, hanem diadalmasan vitte haza és jó pénzért adta el a szép tigrisbőrt.

Csöppel sem kellemesebb atyafi az oroszlán, bár a mesékben őt időktől fogva mint az állatok királya szerepel. Szépsége, bátorsága, nagy ereje juttatták ilyen hirre, de bizony máskülönbön oroszlán ő felsége csak éppen olyan rabló fenevad, mint a tigris. Leginkább az esti szürkületben szeret préda-keresésre indulni s embert, állatot szétmarcangol. Ezért az oroszlánt is épp úgy üldözik-irtják, mint a tigrist, és a bennszülöttek ugyancsak örvendenek, ha bátor vadászok megszabadítják a tájat egy-egy ilyen vérszomjas állatkirálytól. Ok csak bámulnak és nevetnek, mikor hallják, hogy az európai emberek meséiben az oroszlán mint valami különösen nemeslelkű vad szerepel.

Jobb is csak ugy mese-szóban, messziről találkozni ezekkel a vérszomjas atyafiakkal, s már én inkább csak bele nyugszom, hogy Tél apó minden évben látogasson el hozzánk néhány hónapra, borítsa hóval a mezőt, jéggel a vizet. Majd ha kitavasodik s szépen kizöldül a mi mezőnk, ligetünk is, itt sétánkon minket csak a madárdal üdvözöl, a bokorból pedig csak nyulacska ugrik elő s örvend, ha épségben megmentheti előlünk a bundácskáját.

JO
— A »K
JÓ g
hogy
rójja. Hétf
s jól végz
A sok sz
már bizo
— Ica
gel, nagy n
— Juj
aludni! A
futni.
— No
Miczuska
te kis lus
Még eg
azután eg
jött Iczu
hogy más
nap déle
után me
nincs ren
pelhet, sz
— A
Cziczuska
meglásd
— Az
tőle, hog
ünneplője
az mosva
hoztam v
— A
hamar m
— An
az könn
En vasár
ni! Most
— K
mind ké
gyon szé
— M
széd ass
olyan g
és ügyes
Miczuska

JÓ GAZDASSZONYOK.

— A »Kis Lap« 4-ik színes műmelléklete. —

A JÓ gazdasszonynak mindig sok a dolga, hogy magát s a háza táját rendbe rójja. Hétfőn reggel kezd, szombat este végzi s jól végzett munkáját büszkeséggel nézi. A sok szorgos napnak a legszorgosabbja már bizony mégis csak a nagymosás napja.

— *Icza* hugám, mondá *Czicza* korán reggel, nagy mosásunk van ma, ideje hogy fölkelj!

— *Juj de kár!* Beh jó lett volna még aludni! Azt álmodtam: egér után kezdek futni.

— No, csak ne lustálkodj! Látod, a *Miczuska* már régen talpon van! Fel hát, te *kis lusta!*

Még egyet nyújtóztak, kettőt ásitottak, azután egy-kettő! — ők is hozzá fogtak. Megjött *Iczuskának* is hozzá a kedve, tudja hogy másképp rossz vasárnapja lenne. Vasárnap délelőtt templomba kell menni, délután meg itt is, ott is vizitelni. Akinek nincs rendben ünneplő ruhája, nem is ünnepelhet, szomszédok csufjára.

— A mienk rendben lesz, dorombol *Cziczuska*; mi leszünk legszebbek, majd meglásd *Miczuska!*

— Azt én ugy is tudom, nem is félek tőle, hogy *Czirnosnak* legyen ily szép ünneplője. Amit én *kimosok*, ki van ám az *mosva*, akár csak a *boltból* épp most hoztam volna.

— Amit te *kimostál*, én *kiteregetem*, hamar megis szárad itt a jó melegen.

— Amit ti végeztek, *Iczuska* szól közbe, az könnyű! Nekem jut a legnehezebbje! Én *vasalom* ám ki fényesre, *simára*, így ni! Most már csak a *vasárnapot* várja.

— *Kötény*, *szalag*, *csipke*, *másli* már mind készen! A mi *ünneplőnk* jaj de nagyon szép is leszén!

— Mondja is majd tudom, minden *szomszéd asszony*: az egész környéken nincs olyan *gazdasszony*, mint ez a *szorgalmas* és ügyes *Cziczuska*, meg a *testvérei*: *Iczuska*, *Miczuska!*

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 6-ik számában közölt képrejtvény megfejtését még beküldték: *Gyulay László* és *Lajos*, *Szunyogh Barna*, *Rab Józsi*, *Bauer Elza*, *Tisza Pista*, *Bertalan Mariska*, *Berény Zsófi*, *Neumark Karolina*, *Unger Zoltán*, *Elek István*, *Schvanner Gizella*, *Paulinyi Ernő*, *Warga Viola*, *Schlesinger Szidi* és *Gyula*, *Szajbély Margit*, *Schmiedl Gusztáv*, *Écsy Jóska* és *Antika* (sajátkezű irást kívánok; nem baj, ha még talán nem tudtok is valami nagyon szépen írni. F. b.), *Sántha Irénke*, *Szily Rózsika*, *Szuhányi Akos*, *Lesskó Istvánka*, *Szathmáry Péter*, *Glück Ilonka*.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kertész Tibor. A jelen szám fölvilágosit. Az egyik rejtvényed fogasabb kombinációban jelen meg. — **Kovács Irénke.** Hogy szabad-e vonalzott papíron írnod? Sőt nagyon szívesen is veszem az olyan *kis kézből*, mely az egyenes sor és egyenletes betű vetésére még nem szerezhett elegendő biztosságot. *Klotildhoz*, a *dundi jövevényhez*, szerencsét kívánok. — **Selevér Flora.** Lesz rá gondom. — **Miklós és Vég** testv. A jövő hó közepén tul minden esütörtök d. u. 5 ó. Addig néhány példánnyal meg is szaporíthatjátok a gyűjteményt. Örömmel nézek látogatástok elé. — **Josipovich Kálmán.** Az a *vezeték-név*, *kis fiam*, *írói név*, s mint ilyen nem jár bizony keresztnévvel. Hanem azért a te szeretetreméltó szándékod jölesett az én szívemnek. *Dórának* megmondhatod, hogy lesz pillangós kép is. — **Lederer Valeria.** A »Kis Lap« nap-tára, mely *író-asztalkádat* ékesíti, mutasson neked csupa *derős napokat*. — **Rozs Ilonka.** Jó volna az a rejtvény, csak az »*alas*«-t tudnák hogy *micsoda?* Annyi jártasságot a *palinkafélékben* csak nem tehetek föl a te *kis olvasó társaid* felől, hogy ismerjék azt a *muszka szeszt* is? Ujabbat várok. — **Boross testv.** *Kis betegetek* fölgyógyulásáról hová előbb tudósítsatok. A régi jó viszony tovább füzését igen szívesen veszem. — **Grünwald Ilona és Margit.** Az egyiket megrajzoltatom. — **Szvboda Etelka.** *Várakozásodban* nem fogsz csalódni. — **Lázár Andor.** *Ügyes*, *Be van sorozva*. — **Szathmáry Emma és Vilma.** Örömtök az én örömöm is. A *testvér nénikét* köszöntöm. *Példás csinoságú leveleiteket* *Emma* vagy *Vilma* írja? — **Hallós Elemér.** A *megfejtésnek* sehogyan sem birtam a *nyitjára* akadni. — **Ember Pista.** Lesz benne *részed nemsokára*. De most komolyabb van a soron. — **Vitályos Emma.** Más a *közlés*, és más a *küldés*. Ami pedig a *többit* illeti: az én legkedvesebb munkám az, ha *veletek* foglalkozhatom s *értetek* dolgozhatom. — **Bródy Armand.** Nem olvastad a *neked szóló üzenetet?* — **Astleithner Teri.** *Figyelembe* veszem. — **Pruzsinszky Józsi.**

Lám, még az ilyen esekély dologban is, milyen helyes a ti okos mamátok intézkedése. — **Kaninszky testv.** Én bizony nem ismerem. De bármely bécsi könyvkereskedő (Braunmüller, Seidl, Gerold) szívesen adja meg a felvilágosítást arról a német gyermek-lapról, ha van; ami igen valószínű. — **Polgár Bella.** Várom a kedves látogatást. Honka csak merjen írni, ha nehezére esik is még. — **Gencsy Ferencz.** Az egyiket némi bővítéssel. — **Szöllősy Aurél.** A levélkédet nem kaptam. — **Gaal Alice és Jenő.** Édes mamátok kedves vissza emlékezésének nagyon megörültem. — **Gerlóczy Endre.** Hogy felépültél, már most mindig magad írj. — **Fürth testv.** Tán nem sokára újabbal pótolhatom. De így is, úgy is: hü ragaszkodástok érzelmeit nagyon köszönöm és viszonzom. — **Végh Dezső.** Szóval is elmondhatod, nem kell megrajzolni. — **Holub Jenő.** Akár apró, akár öreg betűvel küldöd be, nem határoz. Fődoilog, hogy a leveled csinos. — **Képes Zsófi.** Ha már a »Kis Lap«-ot élvezettel olvasod, mért nem tanulsággal a »Kis Értesítő« is? — **Lánczy testv.** Nagyon derék, hogy megfogadtatok intésemet. — **Sonnenberg Berta.** Köszönet a kedves sorokért. Az arczkép közlését nem engedi a szerénység. Az írásod a legcsinosabbak közül való. — **Kempski Alice.** A rejtvényke nagyon is könnyű. Bajod multának örülök. A többit átadtam a kiadó-hivatalnak, melyhez első sorban kellett volna fordulnod. Olvasd el a m. heti »Kis Értesítő«. — **Dobrovits Margit.** Mily kedves meglepés! A józú küldeményt legott megosztottam az én kedveseimmel, és most nagy a ropogtatás az én kis családi körben. Ezer köszönet a rébuszért, melyet én egy pohárka bor segítségével oldottam meg. — **Bolesói izr. népiskola tanulói.** Akár egyenkint, akár föl-váltva külditek, akár összesen: mindig szívesen közlöm a neveteket; annál is szívesebben, mivel a »Kis Lap« is hozzá járul a ti magyarosodástokhoz, melynek már is oly biztató jelét mutatja leveletek. — **Unger Béla.** Legjobban megmondja a kiadó-hivatal, fordulj ahhoz. — **Szemők Katicza és Maricza.** A kedves levelet nagyon köszönöm. — **Papp Birike.** Lesz bizony kis lányom vig meg komolyabb, rövidebb és hosszabb elbeszélés is, mert mindnyájatok kedvében szeretek járni. Hogy nincs kis párod, kár. De hát a világon a legjobb játszótárs egy édes, jó mama, s ilyet a jó Isten adott teneked is. — **Gyulay László és Lajos.** Ugy lesz jó, amint írjátok. — **Hirsch Otti.** Csak türelmesen ki kell várnai. Jön sorjában hosszabb elbeszélés, szindarab is. — **Szivák testv.** A rejtvény ügyesen van szerkesztve, de értelme elvont, amolyan jelentéktelen mondás. Egy újabb inkább fog nektek sikerülni. Elvárom. — **Kövesy Rezső.** Bemutatkozásodnak szívemből örvendek, főképen annak, hogy iskolai osztályzatod kitünő; no meg annak is, hogy olyan nagyon kedvedre való a »Kis Lap.« A »Rezső« neved ellen kifogásom van. Ezt megleled a megfjitések sorában. — **Mautner**

testv. Iparkodástok majd csak meghozza nektek is egyszer az óhajtott eredményt. — **Frank Margit.** Az egyiket átadtam a metszőnek. — **Gorvó Etelka.** A háromféle hőmérőnek (Réaumur, Fahrenheit, Celsius) fok-különbözeteit megleled minden természettani könyvben. — **Miliczter Berta.** Tehát régi kedveseimnek a hugoskája vagy? Annál nagyobb szeretettel fogadlak. Hűség nyilváníthatását én is hűséggel viszonzom. — **Adler Ferencz.** A pecsétes, pongyola írásom nem bírtam elmenni. Ismételd. — **Szücs Anna.** Te vagy a hatodik, aki nekem ezen a héten azt a feladványt beküldi. Tán közös forrásból merítettétek? Szeretném tudni, megjelent-e már egyebütt? — **Kund Margit.** Nem szokásom haragudni még akkor sem, ha közületek valamelyik rászolgál. S rád már hogy tudnék haragudni, mikor beteg vótál s ágyban fekvé irtad azokat a sorokat. Inkább azon örülök, hogy friss jó egészségben vagy megint. — **Adler Stefike.** A farsanghoz való kívánságodat köszönöm, de már biz' én régóta kiléptem a tánczosok sorából. — **Bertalan Mariska.** Anynyit elárulhatok, hogy a következők még szebbek. Roszesont Ferkével nemskára fogsz találkozni megint. — **Moldován Béla.** Tehát a legjobb rendben vagyunk ketten. — **Tisza Pista.** Bizony jól mondod. Magam is gyönyörködöm azokban a kedves madarakban, s úgy tekintem őket, mint a közeledő tavasz köszöntését. — **Gr. Matuschka Alfréd.** Utban van. — **Bod Etelka.** A neveden esett kellemetlen változást az a bacillus okozta, amelyet eddig még nem sikerült lapból és könyvből kiirtani: ez az a bizonyos sajtóhiba. Ezennel helyreigazítom. — **Gagyí Dezső.** Nem számíthatok rá, de remélheted. — **Schlesinger testv.** Nektek is csak annyit. — **Schöpkes Mariska és Gyula.** Ügyes. Meg fog jelenni. — **Oláh Honka és Zoltán.** Igen szívesen fogadom. — **Glück Jolánka.** A legnagyobb szorgalom mellett is lehet egy kevéske időt szakítani a szórakozásra. Sőt kell is. Mi végett járatod hát a »K. L.«-ot? — **Stefánovich Aladár.** Csak tréfásan fogom fel kérésedet. Mert komolyan csak nem értheted, hogy igazítsak a szerenese kerekén? — **Csipkay Anna.** A m. szám felvilágosított. Azóta állandóan rajta van a lap legvégében. — **Végh Dezső.** Persze hogy jobb, ha rajzban küldöd. Különbön szóban is eladhatod. — **Szücs Anna.** Azt neked is, mindnyájatoknak is egyszer s mindenkorra: aki választ nem kapott, vagy (főltéve a megfjiték helyességét) neve a megfjítők névsorában meg nem jelent, annak levele nem érkezett hozzám s nyilván egy közbe eső állomáson vészett oda. — *Több levélről a jövő számban.*

»JÓ SZIV.«

Az éhező és fázó gyermekeknek.

»Kis Concordia« fiutársaság 1 fnt, Berger Ernő és Ödön 1 fnt.